

AGVETŐ

A PÁPATESZÉRI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA HAVI ÉRTESÍTŐJE

JÉZUS SZÜLETÉSE (MT 1,18-25)

¹⁸Jézus Krisztus születésének ez a története: Anyja, Mária, Józsefnek a jegyese, még mielőtt egybekeltek volna, úgy találtatott, hogy gyermeket fogant a Szentlélektől. ¹⁹Férje, József igaz ember volt, nem akarta a nyilvánosság előtt megszegyeníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. ²⁰Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt hozzá: "József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet Máriát, hiszen a benne fogant élet a Szentlélektől van! ²¹Fiút szül, akit Jézusnak nevezel el, mert ő szabadítja meg népét bűneitől." ²²Ezek azért történtek, hogy beteljesedjék, amit az Úr a próféta szavával mondott: ²³Íme a szűz fogant és fiat szül, Emmánuel lesz a neve. Ez azt jelenti: Velünk az Isten. ²⁴József erre fölébredt álmából és úgy tett, ahogy az Úr angyala parancsolta. Magához vette feleségét, ²⁵de nem ismerte meg, míg világra nem hozta fiát, akinek a Jézus nevet adta.

GONDOLATOK KARÁCSONYRA

Ismét „eljött a nap, mit várva vártunk, / az égen csillagfény ragyog, / Jézuska fáját, ím elhozták / a halkan szálló angyalok”.

Egy éve is így kezdtem karácsonyi gondolataimat. Most azonban egy kicsit vizsgáljuk meg magunkat: mi maradt szívünkben a csillagfényből, a halkan szálló angyalok üzenetéből az elmúlt év során? Gondolom, a meghitt hangulat az ünnepek elmúltával szép emlékké nemesedett bennünk, az angyalok üzenete pedig már nincs ott azok között a hangok között, amelyeket nap mint nap felidézünk magunkban.

És mi a helyzet Jézussal? Hogy vagyunk Övele? Mert az rendben van, hogy az ünnep meghitt pillanatai az emlékeink közé kerültek, mélyen elraktározva szívünk kis zugában, e aki megszületett egy éve a karácsonyfa alatt a szívünkben, ma is ott lakik?

Az elmúlt évben azon fáradoztunk, hogy megfelelő szállást készítsünk Jézusunknak szívünkben. Emlékszünk még a régi vers utolsó soraira? „Mit adhatok azért én / édes Jézus neked? / a szeretetnek éjén / örök szeretetet, / magamat istállónak, / alomnak testemet / és a szívem jászolnak / engedem át neked.”

A tavalyi karácsonyra készített istállót rendben tartottuk? Az almot mindig frissítettük? A jászol mindig megfelelő állapotban volt? Úgy viseltük magunkat, úgy éltük az életünket, hogy az Úr nálunk maradt mindvégig? Esetleg csak néha-néha tudott ismét szállást venni nálunk? Talán nem is vettük észre, mikor költözött el szívünkben?

Mindezt megvizsgálva lássunk teendőink után. Ha minden rendben volt, és Jézus velünk maradt, örvendező szívvel léphetünk ismét eléje születésének ünnepén.

Ha csak néha-néha tudott nálunk szállást venni, emlékezzünk arra, mit tettünk, mikor visszatért hozzánk és mit cselekedtünk, amikor éreztük, hogy elengedtük Őt. Ha elköltözött szívünkben észrevétlenül, keressük meg, mikor éreztük biztosan, hogy velünk volt, és keressük meg, mivel

riasztottuk el az Urat. Azt gondolom, talán legtöbben ez utóbbi két csoportba tartozunk.

Még nincs későn, soha nincs későn, lássunk hozzá az istálló kitarításához, friss alom beszerzéséhez, gondoskodjunk a megfelelő jászolról, hogy az Úr visszatérhessen. Inkább fogalmazzunk így: hogy újra érezzük jelenlétét.

Miért? Mert sosem hagyott el bennünket. Csak úgy éreztük, hogy nagyon távol kerültünk Tőle. Az Úr mindig ott lakozik a szívünkben, de nem toladó. Mikor úgy éreztük, elhagyott, nem történt más, mint hogy kiköltöztettük őt egy félreeső fészerbe, ahová csak nagy ritkán nyitunk be. Jézus ezért sosem tiltakozik. Ugyan úgy szeret, mint amikor meleg szállással fogadtuk. A rosszat föl nem rója. Vár türelemmel, mire újra felfedezzük Őt.

Ahogy évezedeket várt az idők teljességére, mikor egészen odaadhatta magát értünk, türelmesen kivárja azt is, amíg a mi időnk teljessége is eljön, és újra rátalálunk.

Egy éve azt kértem, legyen Jézus a középpontban a karácsonyi ünnepek alatt. Most sem tudok mást kérni: ezen a karácsonyon is Jézus legyen a középpont.

Nehéz megtenni? Szinte lehetetlen Őt tenni a középpontba? Talán azért, mert nem is tudjuk elképzelni, hogyan kell ezt megvalósítani.

Nem kell semmi egyebet tenni, mint hogy a legbensőségesebb pillanatokban Őrá is gondolni. A szeretet forrására. Aki nem átalott értünk, emberekért leszállni a mennyből, megtestesülni a Szentlélek Erejéből és Szűz Máriától emberré lenni. Emberré lenni, emberként bűn nélkül élni, tanítani Isten útját, érettünk meghalni és feltámadni, hogy ajándékként átnyújtsa a mennyek országának állampolgárságát minden embernek.

Ez a karácsony nagy titka: a megtestesülés. Krisztusban Isten végtelen szeretete lett kézzelfoghatóvá. Mi pedig ebből táplálkozunk egész életünkön át. Minden egyes szeretetlenséggel szívdobbanás Isten szeretetét sugározza vissza. Szenteste,

mikor összegyűlünk a fa alatt, vagy amikor távol lévő szeretteinkre gondolunk és lélekben velük vagyunk, Jézus jelenik meg közöttünk, és észrevétlenül ő lesz a középpontban. Ilyenkor minden pillantásunkban, érintésünkben az Isten néz rá szeretteinkre, a Teremtő öleli át őket rajtuk keresztül. Ekkor fogadjuk Őt magunkba, mert a tiszta szeretettel kibélelt szív a jól előkészített szállás a megtestesült Istennek. Szemünkből az Úr néz szeretteinkre, tekintetükben az Isten szerető pillantását láthatjuk. Ezt kell tudatosítani magunkban. Tudatosítani és megőrizni magunkban.

A befogadott Szeretet kell, hogy megmaradjon bennünk az év minden napján. Különböző nem lesz miből táplálkozunk és nem lesz mit adnunk sem szeretteinknek, sem felebarátainknak. Sem ellenségeinknek.

Szenthelyi-Molnár István írja a következő történetet „Állj meg egy szóra!” című könyvecskéjében:

„Egy apa kisfiának világító számlappal ellátott órát vett bérmlásra. A fiú rendkívül örült az ajándéknak, s mint értékes kincset, fiókjába rejtette. Alig várta az estét, hogy sötétben elővegye és megnézze, hogyan világít. Este azonban családás érte, mert az óra alig adott valami halvány kis fényt. Elszomorodva sietett apjához és elpanaszolta bánatát. Az apa mosolyogva világosította fel fiát:

- Ha az órát nappal világosságban hagytad volna, akkor most világítana, mert csak azt a fényt tudja visszaadni, amit előzőleg magába szívott.

Így van ez a világító órával, de az ember lelkével is. Csak akkor tud szeretetet, örömet és derűt árasztani maga körül, ha előzőleg magába szívta az örök szeretet, öröm és derű forrásából: Istenből.”

Készítsük hát szívünket, hogy az Örök forrás oda költözzék, és mindenkinek, aki fontos nekünk, valamint akivel csak találkozunk, szeretetet, örömet, derűt tudjunk adni egész életünkön át. Fogadjuk be Jézust. Legyünk itt a földön Krisztushordozók. (L)

KARÁCSONYI TÖRTÉNETEK

JÉZUS AJÁNDÉKA

A kis Jancsi átment a nagyapjához, aki fafaragó volt. Tudta, hogy az most készíti a Betlehemet karácsonyra a templomnak. Elnézte, hogy faragja az öreg a kis figurákat és elgondolkodva szemügyre vette a kész szobrocskákat. Mikor elfáradt a nagy nézésben, karjait az asztalra fektette és ráhajtotta a fejét.

Egyszer csak azt vette észre, hogy a szobrocskák élnek. És már nem is voltak olyan aprók, ő pedig nem volt nagy. A Szűzanya, Szent József, a pásztorok mind ember nagyságúak voltak és mozogtak. Ő meg közöttük állt a nagyapjával, és nézte a jászolban fekvő kisdedet.

Hosszasan nézte. A Gyermekek is nézte őt, míg egyszer csak Jancsi szemébe könnyek szöktek.

- Miért sírsz? – kérdezte a kis Jézus.

- Mert nem hoztam neked semmit.

- Pedig én szeretnék tőled valamit! – mondta a Gyermekek.

Jancsi elpirult örömeiben.

- Mindent neked adok, amim csak van! – lelkesedett.

- Három dolgot szeretnék tőled. – folytatta a kis Jézus.

De Jancsi a szavába vágott nagy buzgóságában.

- Az új kabátomat, a csodálatos villanyvonatomat és azt a szép könyvet a sok színes képpel!

- Nem – rázta a fejét a Gyermekek – ezekre nincs szükségem.

Nem ezért jöttem a földre. Egészen mást akarok tőled.

- De hát akkor mit? – csodálkozott Jancsi.

- Add nekem az utolsó iskolai dolgozatodat! – kérte a kis Jézus egész halkán, hogy senki más ne hallja.

Jancsi megijedt. Egészen közel lépett a jászolhoz, a kisded

füléhez hajolt, és zavartan, szégyenkezve suttogta:

- Jézuska, én arra elégtelent kaptam!

- Éppen azért akarom!

- De hát miért? – bámult Jancsi.

- Adj nekem mindent, ami elégtelen. Megígéred ezt?

- Meg. – bólintott komolyan a kisfiú.

- De még más ajándékot is akarok tőled. – folytatta a Gyermekek.

Jancsi kérdően nézett rá.

- A reggeliző bögrédet.

- De azt ma reggel eltörtem.

- Mindig hozd el nekem mindent, amit eltörsz, vagy elrontasz életedben. Én újra egészsé teszem. Végül hátra van még a harmadik kívánságom. Azt a választ is hozd el nekem, amit anyukádnak felettél, amikor megkérdezte, hogyan tört el a bögre.

A kisfiú erre odahajította a fejét a jászol szélére, és potyogtak a könnyei.

- Azt... azt... azt mondtam – zokogta – hogy véletlenül meglöktem és leesett az asztalról. Pedig akarattal dobtam le.

- Mindig hozd el nekem minden hazugságodat, dacosságodat, minden rosszat, amit tettél – mondta a kis Jézus. – És ha idejössz, segíteni fogok. Elfogadlak minden gyöngeségeddel; megbocsátok, kézen foglak, és megmutatom az utat.

Elfogadod ezt, az én ajándékomat?

Jancsi csak állt, könnyes szemmel hallgatta a kis Jézust, és csak nézte, nézte...

WASS ALBERT: KARÁCSONYI MESE

Nagyapánk ott ült szokott helyén a kandalló mellett, s olykor egy-egy bükkfahasábot vetett a sziporkázó tüzre. A szűzdohány füstje kék felhőbe burkolta pipázó alakját ott a nagyszoba végiben, s ezüstös szakállán olykor megcsillant a láng.

Mi gyermekek a mennyezetig érő, gyertyafényben izzó karácsonyfa körül álltunk elfogódottan, és izgalomtól elmeredt szemmel, és sóvár pillantásokat vetve a karácsonyfa alatt fölhalmozott ajándékokra, hűségesen elénekeltük a Mennyből az angyal összes verseit. Ének után apám fölolvasta a betlehemi csillag történetét a Bibliából, elmondtuk közösen a karácsonyi imádságot, s

azzal nekiestünk a játékoknak, akár karámba szorított birkanyájnak az éhes farkascorda.

Kis idő múltával nagyapánk megszólalt ott a kandalló mellett a maga érdes vénemberhangján:

- Aztán tudjátok-e – kérdezte –, hogy miképpen keletkezett tulajdonképpen a karácsony?

- Akkor született a Jézus Krisztus – felelte Margit húgom okosan új babaháza előtt térdepelve, s nagyapánk bólintott rá.

- Ez igaz – mondta –, mert hogy ő volt az Úristen legnagyobb karácsonyi ajándéka az emberi világ számára.

De maga a karácsony már régen megvolt akkor. Ha ideültök mellém a tűzhöz, elmondom, hogyan keletkezett.

Köréje gyűltünk a szőnyegre, mindegyikünk valami új játékot cipelve magával, s figyelmesen lestük a száját, mert nagyapánk nagyon szép és érdekes meséket tudott ám.

- Hát az úgy volt – kezdte el, miután nagyot szippantott a pipájából –, hogy réges-régen, amikor Noé apánk unokái megépítették volt a Babel tornyát, s annak ledőlte után nem tudták megérteni egymást többé, mert az önzés összezavarta a nyelvüket, az irigység és az elfogultság egyre jobban és jobban kezdett elhatalmasodni ezen a földön. Aki nem volt olyan ügyes, mint a szomszédja, azt ölte az irigység, hogy a másíknak szebb háza van. Aki rest volt megművelni a földjét, az irigyelte azt, akinek szebb búzája termett, s mikor az irigykedés már igen-igen elhatalmasodott az embereken, akkor megszületett benne a gonoszság. A rest lopni kezdett, a tolvaj gyilkolni, s a kéregető rágyújtotta jötevőjére a házat. Addig-addig, hogy egy napon aztán az Úristen odafönt az égben megsokallotta az emberek gonoszságát, s rájuk szabadította a sötétséget és a hideget.

A nap eltűnt az égről, a vizek befagytak, s a rablógyilkos számára nem termett többé semmi az elrablott földön. Nagy fázás, éhezés és pusztulás következett ebből az egész emberi világra. Mikor pedig már közeledett erősen az idő, mikor minden emberi életnek el kellett volna pusztulnia a földön, az Úristen odaintette maga mellé kedvenc angyalát, a Világosságot, és ezt mondta neki: "Eridj le, hű szolgám, s nézz körül a földön, melyet gonoszsága miatt pusztulásra ítélttem. Vizsgálj meg minden embert, asszonyt és gyermeket, s akinek még megtalálsz egy csöpp kis nyomát a jóságnak, annak gyújtsd gyertyát a szívében. Én pedig majd az utolsó előtti napon alánézek a földre, s ha csak egy kicsike világosságot is látok rajta, megkönyörülök az emberi világon, s megváltoztatom az ítéletet, amit kiróttam rája."

Ezt mondta az Úristen, s a Világosság angyala alászállt a földre, hogy teljesítse a parancsot.

A föld sötét volt és hideg. Mint a csillagatlan, zimankós téli éjszaka, olyan. Az emberek tapogatózva jártak az utcákon, s akinek még volt egy darabka száraz, fagyott kenyere, az elbújt vele a pincék mélyére, hogy ne kelljen megossza mással. Egy birkabőr bundáért meggyilkolta apját a fiú, s akinek még tűz égett a kemencéjében, az fegyverrel őrizte szobája melegét a megfagyóktól. Az angyal nagyon-nagyon elszomorodott, hogy hasztalan járta az emberi világot, mert nem talált benne seholy fikarcnyi jóságot sem.

Lassanként kiért a városból, s ahogy a dűlőúton haladt fölfele a hegyek irányába, egyszerre csak összetalálkozott a sötétben egy emberrel, aki egy döntött fát vonszolt magával kínlódva. Kíéhezett, sovány ember volt, s csak szakadt rongyok borították a testét, de mégis húzta, vonszolta magával a terhet, bár majdnem összeszerkadt a gyöngeségtől. "Minek kínlódsz ezzel a fával? – kérdezte meg az angyal. – Hiszen ha tüzet gyújtánál belőle magadnak itt, ahol állsz, megmelegedhetnél mellette."

"Jaj, lelkem, nem tehetem én azt – felelte az ember. – Asszonyom, s kicsi fiacskám van otthon, kik fagnak meg, s olyan gyöngék már, hogy idáig nem jöhetnének el. Haza

kell vigyem nekik ezt a fát, ha bele is pusztulok." Az angyal megsajnálta az embert, és segített neki a fával, s mivel az angyaloknak csodálatos nagy erejük van, egyszerre csak odaérték vele a sárból rakott kunyhóhoz, ahol a szegény ember élt.

Az ember tüzet rakott a kemencében, s egyszeriben meleg lett tőle a kicsi ház, s míg egy sápadtra éhezett asszony s egy didergő kisfiú odahúzódott a tűz mellé melegedni, az angyal meggyújtott egy gyertyát az ember szívében, mert jóságot talált abban.

"Édesanyám, éhes vagyok..." – nyöszörögte a gyermek, s az asszony benyúlt a rongyai közé, elővett egy darab száraz kenyeret, letörte az egyik sarkát, s odanyújtotta a gyermeknek. "Miért nem eszed meg magad a többit? – kérdezte az angyal. – Hiszen magad is olyan éhes vagy, hogy maholnap meghalsz." "Az nem baj, ha én meghalok – felelte az asszony –, csak legyen mit egyék a kicsi fiam." S az angyal ott nyomban meggyújtotta a második gyertyát is, és odahelyezte az asszony szívébe.

A gyermek leharapott egy kis darabot a kenyér sarkából, aztán megszólalt: "Édesanyám, elhozhatom két kis játszótársamat a szomszédból? Ők is éhesek, s nincs tűz a házukban. Megosztanám velük ezt a kis kenyeret, meg a helyet a tűznél!" Az angyal pedig meggyújtotta a harmadik gyertyát is, és odaadta a kisfiúnak, aki boldogan szaladt ki a gyertyával a sötét éjszakába, hogy fénye mellett odavezesse kis társait a tűzhöz és a kenyérhez.

S pontosan ekkor érkezett el az utolsó előtti nap, és az Úristen alánézett a földre, s a nagy-nagy sötétségben meglátott három kis pislákoló gyertyalángot. És úgy megörvendett annak, hogy az angyal mégis talált jóságot a földön, ha nem is többet, csak hármat, hogy azon nyomban megszüntette a sötétséget, visszaparancsolta a napot az égre, s megkegyelmezett az emberi világnak.

S azóta minden esztendőnek a vége felé az Úristen emlékeztetni akarja az embereket arra, hogy a gonoszság útja hova vezet, s ezért ősszel a napok rövidülni kezdenek, a sötétség minden este korábban szakad alá, és minden reggel későbbben távozik, hideg támad, és befagnak a vizek, s a sötétség uralma lassan elkezd megfojtani a világot. Mi emberek pedig megijedünk, s eszünkbe jut mindaz a sok rossz, amit elkövettünk az esztendő alatt, és amikor eljön a legrövidebb nap, és a Világosság angyala alászáll közénk jóságot keresni, egyszerre mind meggyújtjuk a karácsonyfák gyertyáit, hogy az Úristen ha alátékint, fényt lásson a földön, s megbocsássa a bennünk lévő jó miatt a bennünk lévő rosszat.

- Ez a karácsony igazi meséje – fejezte be nagyapánk ott a kandalló mellett azon a régi-régi karácsonyestén –, én pedig azért mondtam el nektek, gyerekek, hogy megjegyezzétek jól, és emlékezzetek reá. Mert ez a mi emberi világunk újra építeni kezdi a Babel tornyát, melyben egyik ember nem értheti meg a másikat, jelszavakból, hamisságokból, elfogultságokból és előítéletekből, s jönni fog hamarosan az irigység is, a rosszindulat, meg a gonoszság, melyek miatt az Úristen újra pusztulásra ítéli majd az embert. Tolvajlás és gyilkosság fog uralkodni a földön, s ha a nyomorúság és a nagy sötétség rátok szakad majd, akarom, hogy emlékezzetek: csak a szívetekben égő gyertya menthet meg egyedül a pusztulástól.

EGY IGAZI FELEBARÁTI SZERETET

A Seattle-i paraolimpián történt. A 100 m-es síkfutásra 9 fiatal sorakozott fel. A start után az egyik versenyző megbotlott és elesett. Megütötte magát és sírva fakadt. A többiek meghallották sírását és megálltak. Visszajöttek földön fekvő társukhoz, aki sírva ült a földön. Az egyik Dawn-kóros föléje hajolt és megkérdezte: Fáj? Igen,- válaszolta a sebesült. Ekkor körülállták és lassan fölemelték társukat, majd átölelve elindultak a cél felé, a nézőtérén az emberek felállva tapsoltak és éljeneztek a célba egyszerre beérkező csapatnak. Ez esetben 9 aranyérmes osztozott ki, mert mind a 9 versenyző megérdemelte: szeretetből aranyérmes helyezést értek el.

"Aki nem fogadja gyermekként az Isten Országát, az nem mehet be oda" - ezek a sérültnek mondott emberek, lelkükben megőrizték ezt a jézusi lelkületet, sok testében erős, egészséges, de lelkében nyomorék tanulhatna ezen remek fiataloktól! //f//

TANULSÁGOS TÖRTÉNET!

Két autó állt a jelzőlámpánál. A lámpa zöldre váltott, de ezt az autóban ülő férfi vezető nem vette észre. A mögötte levő autóban a női vezető figyelte a környező elhaladó forgalmat. A nő egy idő után megelégedte a várakozást, elkezdett kiabálni a férfitra és elkezdte ütni a kocsija kormányát, hogy mozduljon már a férfi. A férfi nem mozdult.

A nő dührohamot kapott az autójában, összefüggéstelenül kiabálva a férfitra, csapkodva és nyálát fröcsögtetve a kocsikormányára. A lámpa közben sárgára váltott és a nő elkezdte nyomni a dudát, középső ujjával vadul felfele mutogatva, csúnya szavakat és átkokat szórva a férfitra.

A férfi felnézett, meglátta a sárga lámpát és gyorsan áthajtott a kereszteződésen még mielőtt a lámpa pirosra váltott volna.

A nő magán kívül van és őrjöng a gondolattól, hogy elmulasztotta a lehetőséget átmenni a kereszteződésben. Félig még mindig magán kívül egyszer csak hallja, hogy kopognak a kocsik ablakán, és amikor oldalra néz, egy pisztoly csövével találja szemben magát, amit egy nagyon komoly kinézetű rendőr tart.

A rendőr felszólítja, hogy állítsa le a gépkocsi motorját és közben a kezeit tartsa végig jól látható helyen. A nő engedelmessé válik, szólanul szemlélve a történéseket. Miután leállítja a motort, a rendőr utasítja hogy feltartott kezekkel

szálljon ki a kocsiból. A nő kiszáll a kocsiból és a rendőr felszólítja, hogy rakja a kezeit a kocsira. A nő megfordul, rárakja a kezeit a kocsi tetejére, ami után gyorsan megbilincselik és betuszkolják a rendőrautóba. Túlságosan zavarban lévén az esemény sorozattól egy kérdést sem mer feltenni útközben, majd amikor megérkezik a rendőrszerepre, ott ujjlenyomatot vesznek tőle, lefotózzák, megmotozzák, felveszik az adatait és berakják egy cellába.

Néhány órával később egy rendőr megjelenik a cellánál és kinyitja neki az ajtót. Elkíséri az adatfelvevőhöz, ahol az Őt elfogó rendőr fogadja, kezében az elkobzott értékeivel. Átadja a nőnek a személyes dolgait tartalmazó zacskót és ezt mondja:

Elnézést kérek ezért a tévedésért. De tudja, én akkor érkeztem Ön mögé amikor már nyomta a gépkocsi dudáját, a középső ujját mutogatta az Ön előtt lévő vezetőnek, és káromkodásokkal árasztotta el.

Aztán észrevettem a "Válaszd az életet!" feliratú rendszám tábla keretét, a "Mit tenne most Jézus?" matricát, a "Kövess engem a Vasárnapi Biblia órára!" matricát, és a krómból levő keresztény hal emblémát a csomagtartón. Így hát csak arra tudtam gondolni, hogy a gépkocsit biztos lopta...

MÁRTON KARÁCSONYA

(Ismeretlen szerző)

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy Márton nevű zsvány kisfiú. Hiába volt a jó szó szülei részéről, hiába erőlködött a hittanos tanító néni, csak nem látszott rajta, hogy elsőáldozónak készül. Rendszeresen húzogatta a lányok hosszú haját, gyakran rugdosta meg fiú pajtásait.

Minden vágya volt neki egy kis bárány. Egy igazi, élő barika. Nem érdemelte ugyan meg, mégis megkapta. Hátha így kedvesebb lesz az emberekkel is - gondolta édesanyja -, hátha a kis állat szeretete jobb belátásra téríti ökelmét. Ettől kezdve minden szabad idejét a báránnyal töltötte. Kis csengettyűt kötött a nyakába aranyos szalaggal.

Tanító bácsi is felfigyelt a változásra. Márton az utóbbi időben sokat javult. Az osztályban volt egy szegény kisfiú. Általában mindig kimaradt a közös játékokból is. Egy napon Márton, reggelizés közben kitekintett a házuk ablakán, s mit lát: Józsika, a szegény kis osztálytársa, fardtan támaszkodik a kerítésüknek. Marci azonnal letette kedvenc kakaóját a konyhaasztalra, és kiszaladt megnézni a fiút. Valami rémlett neki, hogy a hittanórán olyasmit hallott, hogy aki egynek is akár a legkisebbek közül valami jót tesz, azt magának Jézusnak teszi. Behívta a szegény gyermeket, akiről kiderült, hogy nem evett még semmit, s gyorsan megkínálták őt reggelivel. Odasúgta édesanyjának, hogy a kedvenc

bögréjében adja Józsiának a kakaót. Arra is felfigyelt, hogy Józsika még mindig az összel is hordott vékony kis kabátjában jár. Felajánlotta neki a tavalyi télkabátját, amelyiket ő már kinőtt, de az apró kis fiúcskának pont jól állt. Együtt indultak aztán iskolába. Menet közben beköszönt még a báránnyal, s észrevette a vágyakozást Józsika szemében, aki aztán ki is mondta: de jó is neked, Marci, nekem sose lesz saját kisbáránnyom.

Másnap Márton meglátogatta kis barátját, hóna alatt cipelve a báránnyal.

-Tessék - szólt a meglepett fiúnak. -Kölsönadom neked egy kis időre. Karácsony után majd visszaadod.

Nagy volt az öröme Marci szüleinek. Ilyen szépen még nem készült a fiúk Jézus születésének ünnepére. Karácsony szent estéjén aztán szokás szerint elmentek a templomba, hogy megnézzék a betlehemi jászolt, benne a kis Jézussal. Ahogy közelebb értek, hát mit lát a mi Marcink. A báránnyal között ott volt az ő kis csengettyűs, aranyos szalagú barikája. Az egyik pásztorfiú az ő kedvenc bögréjében hozta a tejet a kis Jézusnak, akinek a takarója nem volt más, mint az ő régi télkabátja...

Marciék azóta boldogan élnek!

KARÁCSONYI VERSEK

ÜRÖGDI FERENC: MINDEN ADVENT

Minden Advent kegyelem: vétkem jóvátehetem.
 Minden Advent irgalom: Isten úr a viharon.
 Minden Advent érkezés: átölel egy drága kéz.
 Minden Advent alkalom: győzhetsz saját magadon!
 Minden Advent ítélet: így kellene, s így élek!
 Minden Advent remegés: Isten felé epedés!
 Minden Advent ima is: Uram, fogadj be ma is!
 Minden Advent szeretet: Betlehembe vezetett.
 Köszönd meg hát a csodát: A Világ Karácsonyát

TÚRMEZEI ERSÉBET KRISZTUSRA VÁRUNK

Nem tudjuk, MI JÖN, titok a holnap.
 Némák a titkok. Nem válaszolnak.
 Rejtő ködükbe szemünk nem láthat.
 De elültetjük kis almafánkat,
 bízva, hogy kihajt,
 gyümölcsöt terem.
 Titok a jövő.
 Sürget a jelen.

Nem tudjuk, mi jön: titok a holnap.
 Némák a titkok. Nem válaszolnak.
 De a ma int, hogy híven szolgáljunk,
 mert tudjuk, KI JÖN:
 Krisztusra várunk.

Ha hirtelen jön, ha észrevétlen,
 munkában leljen, ne resten, tétlen!
 Testvérek terhét vállalja vállunk!
 Mert tudjuk, KI JÖN:
 Krisztusra várunk.

SZABOLCSKA MIHÁLY: ADVENTI ÉNEK

Szállj, szállj magasra, szíveink reménye
 Vezess el minket Jézusunk elébe,
 Ragyogj előttünk fénynek oszlopával:
 Szent biztatással.

Hogy jó az Isten, ráüt a viharra,
 Vidám szivárványt szó a borulatra;
 Igéje napfény, az ragyog felettünk,
 Mit félne lelkünk?

Óh jó az Isten, a mi sziklavárunk,
 Nem tart soká már bűnben bujdosásunk.
 Az ígéretnek földjéhez érkezünk,
 Jézus az nekünk.

Ő lesz a váltság élet-birodalma;
 Változz' öröme szívünk aggodalma.
 Az elhagyottnak lesz már pártfogója,
 Oltalmazója!

S lesz, lesz hitünknek diadalma, teljes,
 Atyánk az Isten, irgalmas, kegyelmes,

A szeretetnek fényes napja jó fel
 Idvezítőnkkel!

Szállj hát magasra, szíveink reménye,
 Vezess el minket Jézusunk elébe,
 Elsírni könnyünk' édes örömkben,
Szeretetünkben!

BABITS MIHÁLY: CSILLAG UTÁN

Ülök életunt szobámban,
 hideg teát kavarok...
 Körülöttem fájás-félés
 ködhálója kavarog.
 Kikelek tikkadt helyemből,
 kinyitom az ablakot
 s megpillantok odakint egy
 ígéretes csillagot.
 Ó ha most mindent itthagynék,
 mennék a csillag után,
 mint rég a három királyok
 betlehemi éjszakán!
 Gépkocsin, vagy teveháton –
 olyan mindegy, hogy hogyan!
 Aranyat, tömjént és mirrhát
 vinnék, vinnék boldogan.
 Mennék száz országon át, míg
 utamat szelné a vám.
 „Aranyad tilos kivinni!”
 szólna ott a vámos rám.
 „Tömjened meg, ami csak van,
 az mind kell, az itteni
 hazai hatalmak fényét
 méltón dicsőíteni.”
 Százszor megállítanának, –
 örülnék, ha átcsuszom:
 arany nélkül, tömjén nélkül
 érnék hozzád, Jézusom!
 Jaj és mire odaérnék,
 hova a csillag vezet,
 te már függnél a kereszten
 és a lábad csupa seb,
 s ahelyett hogy bölcsöd köré
 szórjak tömjént, aranyat,
 megmaradt szegény mirrhámmal
 keserűszagu mirrhámmal
 kenném véres lábadat.

*Ne hidd, míg száll sóhajod,
 Hogy teremtőd nincsen ott,
 És ne hidd, ha könnyezel,
 Teremtőd nincs közel.*

*Belénk oltja örömét:
 Hogy bajunk ő zúzza szét,
 És míg meg nem enyhülünk,
 Mellénk ül és sír velünk.
 (William Blake)*

VISSZATEKINTŐ

CSALÁDI NAP

November utolsó szombatján tartottuk meg az adventi családi napunkat. Az Általános Iskola jóvoltából a fiúk focival kezdhatték a délutánt a tornateremben. Először a kisebbek rúghatták a „bört” majd fél óráig, majd a nagyok tehettek ugyanezt, persze egy kicsit hosszabb ideig. Ezalatt a lányok (értem ezalatt az anyukákat is) kézműveskedtek a plébánián, amelyhez a foci végeztével a fiúk is csatlakozhattak.

Fiúkat, lányokat egyaránt izgatta a csocsó, így gyorsan megszerveztünk és lebonyolítottunk egy egyenes kieséses bajnokságot, ahol, az apukák is kellőképp aktivizálták magukat.

Miután a bajnokság végeztével az izgalmak alábbhagytak, 4 részre oszlott a társaság, és a karácsony és advent jegyében gyors vetélkedőn mérhették össze tudásukat a szülőkkel megerősített csapatok. (Megjegyzem, én az összes kérdésre tudtam a választ! ☺)

Az izgalmak után kicsik és nagyok különvála készültek az adventi gyertyagyújtásra, mely 6 órakor kezdődött a templomban. A legkisebbek nagyon élvezték a gyertyafényes eseményt.

Gyertyagyújtás után a plébánián meleg tea és vajas kenyér, zsíros kenyér, valamint az otthonról hozott finomságok várták a kitartó nebulókat és szüleiket. Közkívánatra ping-pong

bajnokság következett, ismét az apukák aktív közreműködésével. A kötetlen beszélgetés késő estig tartott. Remek családi napot tudhatunk magunk mögött. Mikor a sekrestyén keresztül vonultunk át a gyertyagyújtásra, akkor tűnt fel, hogy milyen sokan vagyunk: nem akart véget érni a sor. A kisördög nem hagyott nyugodni, összeszámoltuk: 71-en voltunk! Hála az Úrnak!

Köszönetet mondok mindenkinek, aki segített abban, hogy megvalósuljon ez a családi délután. Közösen a lényeges dolgokkal – gyermekeinkkel, az ő kikapcsolódásukkal, ezzel együtt saját magunkkal – foglalkoztunk, és a gyermekek örömeiben, felszabadultságában, lelkünk nyugalmaiban Jézussal is találkoztunk. Azt az alkalmat, ahol ennyi vidám gyermek és felnőtt együtt van, nem hagyja ki Urunk, ott megjelenik! (℘)

ADVENTI GYERTYAGYÚJTÁS

Advent minden szombatján megtartottuk a templomban a gyertyagyújtást. Külön öröm, hogy sok kisgyermek, és vele együtt szülő jött el –és persze az idősebbekről sem feledkezünk el – akik együtt közösen készülődtek Megváltónk születésének ünnepére.

(℘)

VIDÁM PERCEK

Két öreg házaspár hajt autójukkal a német autópályán, pontosan 81 km/h-val. Egy rendőr megállítja az autójukat.

Az egyik öreg megkérdi: - Túl gyorsan hajtottunk?

Erre a rendőr: - Nem, de miért mennek ilyen lassan?

Öreg: - Miért, gyorsabban is hajthatnánk?

Rendőr: - Persze, itt 130 km/h-val nyugodtan mehetnek.

Öreg: - De a táblán az áll, hogy A81.

Rendőr: - Igen, és?

Öreg: - Hát, gondoltam, hogy akkor 81 km/h-val kell mennem.

Rendőr: - Nem dehogy, az csak az autópálya száma.

Öreg: - Ja, vagy úgy! Köszönöm a felvilágosítást!

Majd a rendőr benéz az autó hátsó ülésére, ahol két kővé dermedt, tágra nyílt szemű öregasszony ül. Erre megkérdezi a rendőr:

- Mi baja van a hátul ülő két idős hölgynek? Talán nem érzik jól magukat?

Erre a másik öreg úr: - De, de. Csak most jöttünk a B252-esről !

A rezervátumban egy indián fekszik az úton, a fülét az útra tapasztva. A turisták köré gyűlnek.

- Chevrolet, floridai rendszámmal, fehér színű, horpadt a lökhárító, négy sápadtarcú ül benne...

- Ezt mind hallás alapján állapította meg? - kérdezik csodálkozva.

- Dehogy, nincs két perce, hogy elütött.

Két rendőr elmegy az erdőbe, hogy karácsonyfát vágjanak maguknak. A térdig érő hóban gázolva órák hosszat keresik a megfelelő fenyőfát, de nem találják. A nap lenyugszik, feltámad a jeges szél, a távolban felvonyít valami állat.

Az egyik rendőr odafordul a másikhoz:

- Na, ebből nekem elegendő van! A legközelebbi fát kivágjuk, akár fel van díszítve, akár nincs!

Programok:

- = December 21. vasárnap du. 4 órakor : Óvodások betlehemes műsora a templomban
- = december 24. szerda délután 4 órakor: iskolások betlehemes játéka a templomban

Hajnali kettőkor verik az öreg székely ablakát.

- Ki az? - kérdi álmosan.

- Én vagyok az Áron bácsi, a Gergő, a szomszéd legény! Van magának itthon tintája?

- Nincsen fiam - válaszolja, majd megint elalszik.

Húsz perc múlva megint verik az ablakot...

- Ki az? - hangzik a kérdés megint.

- Én vagyok Áron bácsi, a Gergő, hoztam magának tintát...

Kiadja: Róm.Kat. Plébánia Pápateszér ©

Kiadásért felel és szerkeszti:
Leitner Pál állandó diakonus

Elérhetőségek:

Horváth Tamás plébános: Plébánia: 8558 Csót Rákóczi u. 28. Tel.: 89/354-246; Mobil: 06/20/770-8259

Leitner Pál állandó diakonus: Tel.: 89/352-009; Mobil: 06/20/828-0735